

В 21 столітті мережи займають незамінну частку нашого життя. Засоби масової дуже потужні, але з подальшим існуванням та розвитком інтернет технології все більше стають важливим чинником і впливають на психологічний розвиток дітей і підлітків, але як виявляється не єдиним. Зменшивши користування інших технологічних факторів, змінилися відносини з родичами і близькими людьми. Найпоширенішою залежністю інтернет ресурсами є некоординовані «посиденьки у інтернеті». Тому, коли стосунки між батьками та дітьми особливо серйозні, «наркомани» в мережі, як правило, є підлітками у «перехідному» віці.

Батьки повинні краще слідкувати за своїми дітьми, бо сучасні технології значно замінили попередні і (телефонні розмови, прогулянки і розваги разом), але якщо зовсім забороняти користуватися сучасними технологіями це може призвести до прояву у молоді: - протестів, скандалів, ухилення, неправди тощо.

Ось чому профілактичні дії дуже важливі: вони передбачають виявлення та виправлення негативної інформації, різних психологічних факторів, це призводить до упередженості залежності сучасними засобами.

Список використаних джерел

1. Інтернет-технологія як форма залежності // Збір інформації з українських науково-практичних конференцій / [за ред. Н. І. Кривоконь і Пауер Т. І.]. Чернігів: ЧДІПСТП, 2008. С. 288-292.
2. Бабенко Ю. А. Вільний час і дозвілля української молоді в умовах нової соціокультурної реальності. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2013. № 2. С. 74-79.
3. Горєцька О. В. // Психологія та соціологія: Проблеми практичного застосування. 2014. С. 26-28.
4. Белінська О. Н. Сучасні дослідження інтернет впливу: проблеми, гіпотези, результати [Електронний ресурс] // Белінська О. Н., *Сучасні дослідження інтернет спілкування*. Режим доступу: www.psychology.ru/internet.
5. Соціальні мережі та навчання Р. Вайнола: теорія та практика // [Підручник професора. С. О. Сисоєва]. К: НПУ імені М. П. Драгоманова, 2008. 133 с.

Завалін В.П.,

студент II курсу магістратури, гр. МСРп-191

Науковий керівник – Герасименко О.В., канд. іст. наук, доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

СУЧАСНІ ПОГЛЯДИ НА ПСИХО-НЕЙРО-ЛІНГВІСТИЧНІ МЕХАНІЗМИ МОВЛЕННЄВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Феномени мовлення як однієї із найскладніших форм вищих психічних функцій і складових інтелектуальної діяльності, мови як основного засобу здійснення мовленнєвої діяльності та реалізації пізнавальних процесів, перебувають в центрі уваги фахівців психологічних та мовознавчих наук: – філософії, кібернетики, лінгвістики, загальної та дитячої психології,

психології мовлення, психопатології, психо- і нейролінгвістики тощо.

Проблема діалектичної єдності трьох кодів мова – мовлення – мислення, що склалися в процесі комунікації у єдину систему, та складного характеру їх взаємодії у процесі філо- та онтогенезу стала предметом теоретичних та експериментальних досліджень цілого ряду психологів та лінгвістів минулого та сучасності: Б. Ф. Баєва, Дж. С. Брунера, Л. С. Виготського, Дж. Гріна, М. І. Жинкіна, С. Д. Кацнельсона, О. М. Леонтєва, В. І. Лубовського, О. Р. Лурії, Ж. Піаже, О. О. Потєбні, Л. Рубінштейна, Д. Слобіна [1, с.13].

Формування мовленнєвої функції у дитини за своїм характером є двостороннім процесом, який, з однієї сторони, спрямований на засвоєння мови (лінгвістичний компонент мовленнєвої діяльності), а з іншої – на її використання (комунікативний компонент мовленнєвої діяльності)

Лінгвістичний компонент мовленнєвої діяльності виступає як система практичних знань про рівневу будову мови, які передбачають оволодіння матеріальною (звуковою) й ідеальною (семантичною) стороною мовних знаків, правилами знакового позначення та закономірностями їх сполучуваності. Компоненти лінгвістичної компетенції співвідносяться із рівнями системи мови [2, с.47].

Діяльність засвоєння мови на практичному (неусвідомленому) рівні спрямована на оволодіння дитиною:

- фонологічною системою мовлення, що поєднує в собі одночасно «чуттєві» (матеріальні) й психологічні (смыслорозрізнявальні) ознаки, функціонування якої обумовлюється як анатоμο-фізіологічним станом слухового та мовно-рухового аналізаторів, так і рівнем розвитку когнітивних функцій мислення, пам'яті, уваги, сприйняття тощо;

- семантикою мовних знаків, що формується як узагальнені уявлення про предмети та явища довкілля в процесі комунікації та предметно-практичної діяльності дитини і в цілому покладається на процеси мислення;

- парадигматичним та синтагматичним апаратами організації мовної системи, що пов'язують з операціями сукцесивного та симультанного аналізу і синтезу [3, с.79].

Повноцінне оволодіння мовленнєвою діяльністю передбачає сформованість навичок мовленнєвої комунікації відповідно до видів її реалізації, що дозволяє індивіду (дитині) одночасно виступати в якості всіх основних суб'єктів цієї діяльності – того, хто говорить і слухає або пише і читає.

Одна із закономірностей формування мовленнєвої діяльності в онтогенезі полягає в тому, що засвоєння «знань» про мову відбувається через послідовне засвоєння класів (парадигм) мовних одиниць та їх значень, що забезпечує формування у дитини достатньо повних та стійких мовних узагальнень. Центральними базисними механізмами діяльності засвоєння і використання мовних знаків, і передусім їхньої семантики, виступають мисленнєві операції узагальнення мовних явищ та їх продукування за аналогією в умовах тотожності предметної ситуації (генералізація відношень) [4, с.182].

Таким чином, мислення виступає однією з найважливіших детермінант формування у дитини мовних знань (лінгвістичний компонент мовленнєвої діяльності), і, передусім, у його семантичній ланці, та навичок їх використання в актах мовлення (комунікативний компонент мовленнєвої діяльності).

Список використаних джерел

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики: підручник. К. : Академія, 2009. 376 с.
2. Зимняя И. А. Лингвопсихология речевой деятельности. – М. : Изд во НПО «МОДЭК», 2001. 432 с.
3. Цейтлин С. Н. Язык и ребёнок: лингвистика детской речи : учеб. пособие для студентов высш. учеб. заведений М. : Гуманитар. издат. центр ВЛАДОС, 2000. 240 с.
4. Ушакова Т. Н. Когнитивные модели речезыковых структур и процес сов. Психолінгвістика : учеб. для вузов / под ред. Т. Н. Ушаковой. М., 2006. С. 179–185.

Зоценко Р. Л.,

студент II курсу магістратури, гр. ЗМСРп-191

Науковий керівник – Шакур Н. В., канд. філос. наук, доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНИЙ ЗМІСТ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ЦЕНТРІВ ОБСЛУГОВУВАННЯ ЛЮДЕЙ ЛІТНЬОГО ВІКУ

Проблема старіння населення відноситься до однієї з актуальних глобальних викликів майбутнього, що обумовлюють значні зміни у суспільстві. За прогнозами ООН, світова спільнота до 2050 року радикально змінить своє обличчя, зокрема тому, що вперше за історію цивілізації відсоток людей, старших 60 років, зросте удвічі – з 10 до 21 відсотка, а питома вага дітей скоротиться на третину – з 30 до 21 відсотка. Перспективи Української держави багато в чому залежать від виваженої державної політики, яка б створювала і забезпечувала реалізацію соціальних прав і гарантій людини для збереження та відтворення людського потенціалу. Саме тому, дослідження діяльності територіальних центрів у наданні допомоги людям літнього віку в Україні є досить актуальним.

Соціальна допомога людині літнього віку має реалізовуватися з дотриманням відповідних вимог: необхідна комплексна оцінка потреб клієнта в залежності від його рівня життя, фізичних та психологічних особливостей і досвіду, разом з тим, моніторинг цих потреб має бути коректним, без втручання в особисте життя клієнтів. Слід подолати підхід, за яким людина похилого віку сприймається як жертва і орієнтуватися на шанобливе ставлення до неї, як до індивіда з цінним життєвим досвідом, знаннями, мудрістю.

До закладів системи соціального захисту літніх людей М. П. Лукашевич і Т. В. Семигіна відносять:

- територіальні центри з обслуговування самотніх непрацездатних громадян літнього віку (державні заклади, які надають послуги за місцем